

PERUSSUOMALAINEN

SOSIAALIPOLITIikka

21.1.2019

Kyse on perusasioista ja niiden turvaamisesta – arvovalinnoista, joissa suomalainen ja suomalaisten hyvinvointi on etusijalla. Meillä on mahdollisuus ja varaa kattavaan hyvinvointivaltioon, kunhan se pidetään rajattuna eikä avoimena koko maailmalle. Resurssimme pitää kohdentaa entistä tarkemmin oleellisiin kohteisiin. Näitä ovat suomalaiset vähäosaiset, vanhukset, lapsiperheet, sairaat ja vammaiset.

PERUSSUOMALAISET

Hyvinvointivaltio takaisin!

PERUSSUOMALAINEN SOSIAALIPOLITIikka ON REILUA JA KOTIMAISTA

Perussuomalaisten mielestä parasta sosiaaliturvaa on sellainen politiikka, joka luo työtä ja mahdollisuuksia ihmisille elää omaa elämäänsä. Vaikka työllisyys-, yritys- ja elinkeinopolitiikkaa tai asumisen, liikkumisen ja ympäristön verotusta ja säätelyä ei useinkaan lasketa mukaan sosiaalipolitiikkaan, ovat ne kaikki tekijöitä, jotka vaikuttavat siihen, miten tavallinen ihminen voi maassamme elää ja tulla toimeen. Myös maahanmuutto, suoraan kullujensa mutta myös esimerkiksi halpamarkkinoiden tietoisuuden tuottamisen kautta, heikentää suomalaisten mahdollisuuksia tulla toimeen.

Järjestelmän ylläpitäminen edellyttää, että Suomen työllisyysaste saadaan korkeammaksi. Sitä ei kuitenkaan pidä tehdä hinnalla millä hyvänsä – esimerkiksi sellaisten työpaikkojen lisääminen, joista saatavalla palkalla ei voi tulla toimeen ilman merkittäviä tulonsiirtoja, ei ole kannatettavaa. Toisaalta perussuomalaiset kannattaa valtiokoneiston pöhöttymistä laskevaa politiikkaa, mikä tarkoittaa muun muassa sitä, että yhteiskunnan tulee huolehtia verorahoilla vain oleellisista asioista eikä holhota kansalaisten elämää turhanpäiväisesti.

Järjestelmän ylläpitäminen edellyttää myös sitä, että sen uskotaan kohtelevan ihmisiä oikeudenmukaisesti ja reilusti. Perussuomalaiset maksavat kohtuullisia veroja mielellään, kunhan ne käytetään järkevästi ja reilusti. Perussuomalaisten mielestä on oikeudenmukaista, että suomalainen sosiaalipolitiikka on tarkoitettu suomalaisille. Maailmanparantaminen tai tänne saapuvien maahanmuuttajien asema eivät voi mennä tämän asian edelle. Meillä ei ole siihen varaa, mutta ei myöskään moraalista velvollisuutta.

Perussuomalaisen sosiaalipolitiikan ensimmäinen ja tärkein periaate on siis sama kuin muillakin sektoreilla: suomalaisten veroeurot tulee käyttää suomalaisten hyväksi. Tätä tarkoitamme sisäisellä solidaarisuudella. Lisää autettavia maahamme ei tule haalia.

Toinen periaate liittyy priorisointiin ja oikeudenmukaisuuteen: koska työtä tekevien ja veroja maksavien kansalaisten osuus suhteessa muihin pienenee ikääntymisen ja heikon syntyvyyden vuoksi, täytyy resurssit kohdentaa entistä tarkemmin oleellisiin kohteisiin. Näitä ovat suo-

malaiset vähäosaiset, vanhukset, lapsiperheet, sairaat ja vammaiset.

SUOMALAISTEN HYVINVOINTI JOUTUI MAAHANMUUTON ANSAAN

Suomalaisessa sosiaalipolitiikassa yhä merkittävämman taloudellisen ja oikeudenmukaisuuteen liittyvän ongelman muodostaa maahanmuutto. Perussuomalaiseen ymmärrykseen ei mahdu, että maahan muuttanut, sosiaaliturvalla elävä henkilö saa saman verran – tai maahanmuuttotilustaan riippuen jopa enemmän – sosiaaliturvaa ja palveluita kuin suomalainen. Erityisen räikeäksi asia käy, kun puhumme eläkkeensaajista. Perussuomalaisten mielestä ikänsä maassa eläneen, töitä tehneen ja lapsia kasvattaneen suomalaisen pitää mennä maahanmuuttajan edelle.

Samalla kun kotouttamisrahaa pannaan maahanmuuttajalahioihin, vuosikymmenet veroja maksaneen suomalaisen palvelut heikkenevät. Samalla kun maahanmuuttajan lapset pitää saada päiväkotiin, jotta tapahtuisi kotoutumista, myös suomalaisen perheen mahdollisuuksia hoitaa lastaan kotona heikennetään. Jotta pitkäaikais-työtön maahanmuuttaja saadaan tukityöllistettyä, myös suomalaista rakennustyömiestä, joka on työtön siksi, että maahanmuuttajat saivat hänen työnsä, pitää kepitää ja aktivoida.

Hyvinvointivaltio ja säädellyt työmarkkinat eivät voi toteutua avoimen maahanmuuton maailmassa, riippumatta siitä, puhummeko turvapaikanhakijoista vai kehitysmaista saapuvasta työperustaisesta maahanmuutosta.

Hyvinvointimme on tippunut maahanmuuttoonsaan. Koska emme voi korjata kaikkien maailman ihmisten – joilla on tämänhetkisen maahanmuuttopolitiikkamme vallitessa mahdollisuus tulla Suomeen – hyvinvointia, oikeiston mielestä meidän ei tule korjata kenenkään hyvinvointia. Tässä näkemyksessä Suomessa pärjää vain hyväosainen, joka osaa väistellä raadollisen maailman, globalisaation ja maahanmuuton aiheuttamia karikoita – ja ehkä jopa taloudellisesti hyötyä niistä.

Vasemmiston mielestä sama ansa tarkoittaa sitä, että maksajien pitää koko ajan maksaa enemmän, koska kaikkien huono-osaisten hyvinvointia pitää korjata koko ajan

yhä enemmän. Rajan yli tulee uusia huono-osaisia, jotka vasemmisto haluaa ottaa mukaan autettaviensa joukkoon. Keskiluokka verotetaan kuivaksi, ja lopulta maksajat loppuvat. Tässä näkemyksessä kaikilla on oikeus saada, mutta harvalla on velvollisuus maksaa.

Perussuomalaiset eroaa sekä oikeiston että vasemmiston näkemyksestä. Me haluamme korostaa, että mitä enemmän maahanmuuttoa, sitä mahdollisemmaksi käy ylläpitää hyvää sosiaaliturvaa, hyviä työehtoja ja hyvää palkkakehitystä. Maksajat eivät riitä, saajia on yhä enemmän. Suomalaiselle veronmaksajalle maahanmuutto maksaa koko ajan yhä enemmän, niin suorien kuin epäsuorien kustannusten kautta. Eniten kärsivät huono-osaiset suomalaiset, sitten keskiluokka, mutta lopulta ansu osuu kaikkiin. Maahanmuuton kiihdyttämä hyvinvointijärjestelmien jakautuminen on saatava kuriin.

Kuten perussuomalaisten maahanmuuttopoliittisesta ohjelmasta ilmenee, ensisijainen vaatimuksemme on saada Suomelle haitallinen maahanmuutto loppumaan kokonaan. Toissijaisesti vaadimme, että hyvinvointijärjestelmämme tulee uudistaa niin, että suomalainen menee maahanmuuttajan edelle. Mikäli tämä edellyttää perustuslain muutosta ja/tai puuttumista EU-tason sääteilyyn, meidän tulee tehdä näin. Maahanmuuttajien sosiaaliturvan heikentäminen vähentää jo itsessään maahanmuuttoa puuttuessaan vetotekijöihin.

HYVINVOINTIVALTIO TAKAISIN

Laadukas hyvinvointivaltio tapasi olla suomalaisille ylpeydenaihe. Globaalissa mittakaavassa se on toki korkeatasoinen edelleen, mutta liian monien ihmisten kohdalla se ei enää onnistu tehtävässään – varsinkaan kun otetaan huomioon Suomen korkea veroaste ja suuri julkinen sektori. Mihin rahat oikein menevät, kun päivittäin saamme lukea turvaverkoista tipahtaneista vanhuksista ja lapsista, leipäjonoista ja kasvavasta pahoinvoinnista?

Hyvinvointiyhteiskuntamme, kuten moni muukin asia Suomessa, on alkanut jakaantua ja eriarvoistua yhä kiihtyvällä tahdilla – toisilla on, toisilla ei. Maksamme edelleen myös 1990-luvun laman jälkeisiä ylisukupolvaisia syrjäytymisen laskuja. 2000-luvun lamassa tipahti myös moni keskiluokkainen.

Toisaalta useimmat päätöksentekijät tuntuvat nimenomaan haluavan maahan lisää huono-osaisuutta, luokkaeroja ja sosiaaliturvan varassa eläviä ihmisiä kannattaessaan meille haitallista maahanmuuttoa. Perussuomalaiseen logiikkaan tämä ei mahdu lainkaan. Suomalainen sosiaalipolitiikka on tarkoitettu suomalaisille – tukemaan tavallisia ihmisiä elämään hyvää elämää ja

auttamaan niitä, jotka eivät siihen itse pysty.

Yhä useampi keskituloinen valitsee tai on pakotettu hakemaan palveluja yksityiseltä sektorilta, jolloin julkinen puoli jää yhä enemmän niille, joilla ei ole muuta vaihtoehtoa. Toisaalta kaksinkertainen palveluista maksaminen, ensin verojen, sitten yksityisen maksujen kautta, nakertaa järjestelmämme perusperiaatteita. Myös alueellisesti Suomessa on suuria eroja hyvinvointivaltion palveluiden saatavuudessa.

Järjestelmämme vakavimmat ongelmat liittyvät siihen, että työtä tekevien ja veroja maksavien kansalaisten osuus suhteessa muihin pienenee huolestuttavalla tavalla. Osin tähän vaikuttaa ikääntyminen ja kasvava eläkeläisten osuus, osin muutokset työmarkkinoilla ja väestöpohjassa – erityisesti maahanmuutto. Ilman kakuntekijöiden määrän lisääntymistä meillä ei ole tarpeeksi kakkua jaettavaksi. Veronmaksu- ja työhalukkuuden ylläpitäminen, oikeudenmukaisuuden kokemukset ja sisäinen solidaarisuus ovat välttämättömiä tekijöitä suomalaisen hyvinvointivaltion taustalla.

Perussuomalaisten mukaan kyse on perusasioista ja niiden turvaamisesta – arvovalinnoista, joissa suomalainen ja suomalaisten hyvinvointi on etusijalla. Meillä on mahdollisuus ja varaa kattavaan hyvinvointivaltioon, kunhan se pidetään rajattuna eikä avoimena koko maailmalle. Lisäksi peräänkuulutamme vastuuntuntoisten kansalaisten omia toimia itsensä ja läheistensä hyvinvoinnin eteen. Emme halua hyvinvointivaltiota, joka holhoaa. Valtion ei ole tarkoitus huolehtia kuin tietyistä asioista – mutta niistä se voi nähdäksemme huolehtia hyvin.

Se hyvinvointivaltio, jota me kaipaamme, on Suomi, jossa on työtä ja turvaverkkoja: Sairastunut ihminen pääsee lääkäriin ja saa hoitoa eikä jää jonottamaan ”palveluintegraatiota” kielitaidottoman lääkärin katseen alle. Lapsiperhe, joka on uupunut, saa kodinhoitajan muutamaksi tunniksi auttamaan, mutta ei ulkoista koko vanhemmuutta kunnan sosiaalitoimen projekteille. Päiväkodit toimivat ja ovat turvallisia, vanhukset saavat hoitokodeissa kunnan ruokaa ja heille tarjotaan kunniallinen loppuelämä. Vammaiset eivät ole myytävänä vähiten tarjoavalle firmalle. Kukaan ei joudu käymään koulua tai työskentelemään sairauksia aiheuttavissa rakennuksissa. Opettajan ei tarvitse koulussa olla sosiaalityöntekijä vaan opettaja.

Haluamme hyvinvointivaltion, jossa maahanmuutto ei luo turvattomuutta ja rasita kustannuksiltaan jokaista suomalaisille tarkoitettua hyvinvoinnin sektoria.

Perussuomalaiset haluaa sosiaalipolitiikassa huomion perusasioihin, suomalaisiin, vastuuta kantaviin yksilöihin, toimiviin yhteisöihin ja järkevään politiikkaan – me haluamme hyvinvointivaltion takaisin!

SOSIAALI- JA TERVEYSPALVELUISSA HUOMIO PERUSASIOIHIN

Soteuudistus, bisnes ja poliittiset lehmänkaupat

Vuosikaudet valmisteltu sosiaali- ja terveyspalveluiden uudistus on surullinen lehti suomalaisessa sosiaalipoliitikassa. Tätä ohjelmaa kirjoitettaessa ei edelleenkään ole selvää, tuleeko soteuudistus ja millaisena. Joka tapauksessa hallitus on siirtynyt aimoharppauksia pois alkuperäisistä suunnitelmista, joita myös perussuomalaiset oli laatimassa. Niiden mukaan ensin oli määrä hoitaa kuntoon julkinen puoli ja rakenteet, ja vasta sitten lisätä valinnanvapautta. Hallituksen soteuudistusta tehdään nimenomaan valinnanvapaus edellä – eli veronmaksajien rahat halutaan siirtää suuryrityksille, samalla kun julkinen terveydenhoitoamme kuristetaan henkivieveriin.

Uudistuksen matkan varrella mukaan on tullut yhä enemmän hallituspuolueiden omiin päämääriin ja poliittisiin lehmänkauppoihin liittyviä tavoitteita. Se, miksi uudistus on ylipäättänsä koettu välttämättömäksi, on unohtunut. Hallituspuolueiden poliittisesta röyhkeydestä kärsii tavallinen kansalainen. Perusterveydenhuollon ongelmat eivät korjaannu; jonot siirtyvät korkeintaan toiseen paikkaan. Järjestelmän kestävyys ei ole parantunut lainkaan eikä kustannustehokkuudesta voida edes puhua, kun koko uudistuksen suunnittelukin syö koko ajan enemmän rahaa. Konsulttien lisäksi asiassa voittavat juristit ja kaikenlaiset byrokraatit.

Asiantuntijoiden mukaan uudistus ei kavenna väestöryhmien välisiä tai alueellisia terveyseroja eikä sujuvoita sairauksien hoidattamista. Se ei myöskään hidasta kustannusten nousua vaan todennäköisesti päinvastoin. Kansainvälisten vertailujen mukaan Suomen sotemenot eivät ole poikkeuksellisen korkeat, varsinkaan erikoissairaanhoidon osalta, joka toimii muutenkin erittäin hyvin. Pahimmat skenaariot koskevat koko julkisen terveydenhuollon rapautumista ja esimerkiksi suomalaisen korkealaatuisen erikoissairaanhoidon heikkenemistä.

Perussuomalaisten mielestä tärkeintä on korjata ongelmat perusterveydenhuollossa, pitkissä jonoissa ja hoidon saatavuudessa. Tärkeintä on päästä lääkärille tai muun palvelun piiriin ja saada riittävän nopeasti hyvää hoitoa ja apua. Hallituksen ajama uudistus pahentaa tätä perusongelmaa etenkin suurten kaupunkien ulkopuolella. Toisaalta uudistus romuttaisi myös sen osan järjestelmää, joka nytkin toimii.

Merkittävä ongelma on resurssien puute perusterveydenhuollossa. Se ei ratkea siirtämällä rahaa paikasta toi-

seen tai sähköistämällä palveluita tai antamalla kaikelle mahdollisimman koukeroinen byrokraattinen nimi. Perusterveydenhuolto tarvitsee lisää rahaa.

On utopistista kuvitella, että markkinoita vapauttamalla päästäisiin tilanteeseen, jossa myös ei-työssäkäyvät suomalaiset pääsisivät yhtä nopeasti korkealaatuisen hoidon pariin kuin 1,8 miljoona työterveyshuollon asiakasta. Valinnanvapauden kannattajat väittävät, että kunhan saadaan tarpeeksi yksityisiä palveluntuottajia markkinoille, kenenkään ei tarvitse käydä terveyskeskusten ”räkäreillä” – tai että niitä ei enää sitten olisikaan.

Suomalaisten verorahoja ei tule siirtää monikansallisten suuryritysten taskuihin. Yksityisen sektorin toimijoita ei tietenkään ideologisesti pidä pelätä, mutta koko suomalaista järjestelmää ei saa rakentaa niiden varaan. Erityisesti pienten ja keskisuurten yritysten läsnäolo eli hallittu valinnanvapaus perusterveydenhuollossa julkisten toimijoiden rinnalla on kannatettava asia. Sosiaali- ja terveydenhuoltoa tulee rakentaa kansalaisten hyvinvoinnin ja kansanterveyden edistämisen lähtökohdista, ei suuryritysten, poliittisten puolueiden tai muiden eturyhmien.

Terveyserojen tasoittaminen, yhdenvertaisuuden ja asiakaslähtöisyyden parantaminen sekä taloudellisesti kestävä järjestelmän rakentaminen voidaan tehdä ainoastaan niin, että nämä tavoitteet otetaan riittävän vakavasti eikä niitä alisteta puolueiden oman edun tavoittelulle.

Perussuomalaisten erityinen huoli koskee yhä kärjistyvää alueellista epätasa-arvoa. Vaikka uudistuksen myötä helsinkiläinen pääsisi entistä nopeammin hoidattamaan yskäänsä paikalliseen sotekeskukseen, on maakunnissa ja syrjäseuduilla hoidon saaminen yhä vaikeampaa. Jo nyt lääkärivaje on pahimmillaan Kainuussa ja Savossa. Soteuudistuksen rinnalla toteutetaan useita harvempaan asuttujen alueiden kurjistamistoimenpiteitä.

Vaikka ei ole realistista vaatia lähipalveluja kaikkialle maahan, edellyttämme kuitenkin koko maan pitämistä asumiskelpoisena. Tämä tarkoittaa sitä, että palveluiden piiriin pääseminen ei ole ylitsempäsemättömän vaikeaa. Kierre, jossa ihmiset, palvelut ja työpaikat siirtyvät kaikki suuriin kaupunkiin ja Etelä-Suomeen, ei ole kannatettavaa.

Terveysmarkkinoilla on jo pitkään ollut käynnissä uusjako, joka pitkälti jää voimaan riippumatta siitä, saadaanko soteuudistus nyt maaliin vai ei. Yksityisten yritysten liikevaihdot kasvavat siksikin, että useat kunnat ovat paniikkiratkaisuuksina ulkoistaneet niille koko terveys- ja monet muutkin palvelunsa.

Huomio kansanterveyteen ja ennaltaehkäisyyn

Perussuomalaisten mielestä sosiaali- ja terveyspalveluissa on myös panostettava ennakoivaan hoitoon ja puuttumiseen eikä odotettava toimenpiteitä niin kauan, että joudutaan hoitamaan sairautta tai merkittäviä ongelmia.

Ennakoivaan hoitoon ja terveyden edistämiseen keskittyvä malli tulee edullisemmaksi ja on tietysti inhimillisempi. Ennakoivuus tukee myös ihmisen vastuuta omasta hyvinvoinnistaan. Valtion tulee tukea kansalaisen vastuunkantoa omasta terveydestään. Ihmiset ovat yleensä oman elämänsä parhaita konsultteja, joten heitä on syytä kuunnella.

Tällä on merkitystä erityisesti siksi, että on arvioitu, että varsinaiset terveyspalvelut vaikuttavat ainoastaan noin yhden kymmenesosan verran ihmisen hyvinvointiin, kun taas elintapojen merkitys on neljä kertaa suurempi. Niin sanottujen elintapasairauksien ehkäisyllä on mahdollista saavuttaa merkittäviä säästöjä – ja tietysti lisää ja parempaa elämää.

Terveyserojen kiihtyminen – toiset ovat yhä terveempiä, toiset sairaampia – pitää valitettavasti sisällään sen, että huono-osaisille kasautuu useita erilaisia terveysongelmia ja vaivoja, jolloin elämänhallinta ja esimerkiksi terveelliset elämäntavat saattavat muodostua mahdottomiksi ylläpitää. Terveyden ja hyvinvoinnin omaehtoiseen toteuttamiseen pitäisi kuitenkin kannustaa ja tarjota yksilölle mahdollisuuksia vaikuttaa omaan elämäänsä. Oikein ajoitettu apu voi nostaa ihmisen pahimmasta. Hyvinvointivaltio edellyttää yksilöitä, jotka haluavat vaikuttaa omaan elämäänsä.

Lääkäreiden ja muun henkilökunnan asema

Lääketieteen ja sosiaali- ja terveydenhuollon alan koulutusmäärien täytyy läheisesti seurata tarvetta. Tämä ei kuitenkaan saa tarkoittaa sitä, että esimerkiksi lähihoitajakoulutusta käytetään työttömyyden ja maahanmuuton tilastojen siivousvälineenä. Kaikista ei ole lähihoitajiksi. Haluamme sosiaali- ja terveydenhuoltoalalle soveltuvuuskokeet.

Kutistuvan syntyvyyden maassamme suuret ikäluokat eivät olet eläkkeellä ja hoitolaitoksissa ikuisesti, joten emme tule aina tarvitsemaan niin paljon lähihoitajia. Valtion tulee kyetä arvioimaan työllisyistarpeita ja suhteuttaa koulutuspolitiikkansa tähän.

Vaadimme kaikille sosiaali- ja terveysalan työntekijöille riittävää ja käytännössä osoitettua suomen kielen taitoa. Terveyskeskuslääkäri, joka ei ymmärrä potilaan

kertomusta, tai sairaanhoitaja, joka ei osaa lukea lääkeannostusohjeita, ovat vakava uhka potilasturvallisuudelle. Kielilainsäädäntömme asettuu naurunalaiseksi, mikäli suomenkielinen henkilö ei enää kotimaassaan tule peruspalveluissa ymmärretyksi omalla äidinkielellään.

Henkilöstön työhyvinvointi on äärimmäisen tärkeää myös hoivapalveluiden laadun kannalta. Kohtuuttoman tehostamiskulttuurin sijaan tarvitaan aitoa panostamista henkilöstöön.

Lääkäri- ja muusta sosiaali- ja terveydenhuollon työntekijäpuolasta puhutaan paljon, osin vääristävästi. Julkisella sektorilla ongelma on ennen muuta resurssien puute – eli esimerkiksi liian vähän lääkärin paikkoja – ja täyttämättä jääneet vakanssit, erityisesti kaupunkien ulkopuolella. Varsinainen lääkäriavajae on 15 vuodessa lähes puolittunut, mutta samaan aikaan virkoja julkiselle puolelle ei ole lisätty. Kansalaisista 41 prosenttia näkee ongelmaa pääsyyssä lääkärille.

Kunnilta menee suuria summia ostopalveluihin ja keikkalääkäreihin. Sijaisilla hoidettujen lääkärin vakanssien osuus on kasvanut terveyskeskuksissa huomattavasti – nykyään jopa joka viides vakanssi hoidetaan sijaisilla. Toisaalta esimerkiksi lastensuojelun kulut räjähtävät, kun perhepalveluista ja ennaltaehkäisystä säästetään, ja viimeisinä keinoina joudutaan turvautumaan huostaanottoihin.

Lääkäreiden oman edun mukaista on yhä enemmän siirtymä yksityiselle sektorille, jossa esimerkiksi työaikaan liittyvät kysymykset saattavat olla helpommin ratkaistavissa. Erityisesti nuoret naislääkärit tekevät usein lyhyttä viikkoa, koska se kerran on taloudellisesti ja muuten mahdollista. Yksityispraktiikoilla työskentely on yleensä myös muuten kannattavampaa.

Työterveyshuollon piirissä on huomattava osa kaikista Suomen lääkärihenkilövuosista, vaikka eniten ja vaikeimmin sairastetaan sen ulkopuolella. Mikäli soteuudistus toteutuu, lääkäriäinouma tulee jyrkkeneämään, kun julkisen puolen työvoimaa siirtyy yhä enemmän yksityisiin yrityksiin. On odotettavissa, että työterveyshuolto loittonee entisestään ydintehtävästään eli ennaltaehkäisystä ja terveyden tukemisesta.

Perussuomalaiset kannattaa sitä, että jokainen Suomessa koulutuksensa saanut lääkäri veloitettaisiin palvelemaan terveyskeskuksissa ennen mahdollisuutta siirtymä yksityiselle sektorille. Lääketieteen koulutusta tulisi myös uudistaa niin, että pakollinen harjoittelu suoritettaisiin ensin yliopistosairaalassa ja sitten perusterveydenhuollossa. Tällä voisi olla merkittäviä vaikutuksia alueellisesti kestävämpään lääkärin jakautumiseen.

Vastaavasti hoitohenkilökuntaa täytyy julkisella sektorilla olla riittävästi ja työolot muutenkin inhimilliset,

jotta pako yksityiselle sektorille saadaan loppumaan. Hallituksen soteuudistus pahentaa tilannetta kaikilta osin.

Vakuutuslääkärien toimintaan puuttuminen

Perussuomalaiset on taistellut pitkään vakuutuslääkärien ylivaltaa vastaan. Tällä hetkellä ei ole käytettävissä taho, joka olisi velvollinen antamaan vakuutusoikeudellisessa asiassa puolueettoman lääketieteellisen lausunnon tai joka antaisi sellaisen vapaaehtoisesti. Pieni- ja keskituloiset ihmiset eivät pysty vastaamaan vakuutuslääkärien väitteisiin, koska se vaatisi asianajajan palkkaamista.

Perussuomalaisten mielestä vakuutusyhtiöiden korvaus- ja eläkepäätökset pitäisi tehdä lähtökohtaisesti vakuutetun oman lääkärin diagnoosin pohjalta. Tällöin vakuutusyhtiöiden lääkäreillä ei enää olisi mahdollisuutta potilasta näkemättä evätä korvauksia, elleivät he kykenisi lääketieteellisin perustein todistamaan korvaushakemusta olennaisilta osin virheelliseksi. Vakuutuslääkärien pitäisi muiden lääkärin tapaan joutua vannomaan, että he toimivat kunnian ja omantuntonsa kautta. Heille pitäisi saattaa käänneinen todistustaakka, mikä tarkoittaa sitä, että vakuutuslääkäri olisi konkreettisesti tuotava esille, miksi hoitavan lääkärin lausunto on väärä.

Laittomasti maassa olevien terveys- ja sosiaalipalvelut

Useat kaupungit ovat tehneet päätöksen laajentaa laittomasti maassa oleville sosiaali- ja terveyspalveluita kattamaan kiireellisen hoidon lisäksi myös niin sanotut ”välttämättömät” palvelut eli käytännössä rokotukset ja minkä tahansa todetun sairauden tai tilan edellyttämän hoidon. Tämä on paitsi kallista myös vahingollista ja toimii houkuttimena niin turvapaikanhakijoille kuin yksinomaan hoitoon hakeutuville.

Laittomasti maassa olevien palveluiden lisäämisessä on kyse moralistisesta politiikasta, jonka hintalappu tulee olemaan valtava, puhumattakaan muista ikävistä seurauksista, kuten väestömme lisääntyvästä altistumisesta tartuntataudeille ja muille turvallisuushille. Perussuomalaiset vastustaa laittomasti maassa olevien palveluiden lisäyksiä ja sosiaaliturvaa. Laittomasti maassa olevat täytyy saada maasta pois, ei yhä syvemmälle järjestelmäämme ja veronmaksajan rasitteeksi.

Sosiaali- ja terveydenhuollon maksut

Hallituksen kaavailema soteuudistus nostaa hyvin to-

dennäköisesti sekä sosiaali- ja terveydenhuollon kokonaiskustannuksia että palveluiden asiakasmaksuja, jotka muutenkin ovat Suomessa poikkeuksellisen korkeita. Tämä on erityisen huolestuttavaa paljon sairastavien ja paljon palveluita tarvitsevien näkökulmasta, myös ikään-tyneiden.

Yli 65-vuotiaiden maksuhäiriöt ovat kasvaneet viime aikoina merkittävästi. Monet pienituloiset eivät kykene ostamaan kaikkia lääkkeitään, osa ihmisistä jättää lääkärillä käynnin väliin. Hallituksen esityksen perusteella paljon palveluja käyttävien terveyskulut voivat nousta jopa satoja euroja vuodessa. Perussuomalaiset vaatii maksukattojen ja omavastuusuuksien kohtuullistamista ja jaksottamista niin, että taakka ei kohdistu alkuvuoteen. Tämä helpottaa erityisesti paljon kalliita lääkkeitä käyttävien ahdinkoa. Lääkkeiden, asiakasmaksujen ja esimerkiksi matkakustannusten erillisiä maksukattoja tulee myös yhdistää.

TYÖLLISYYS NOUSUUN: ERILAISIA TOIMENPITEITÄ ERILAISILLE TYÖTTÖMILLE

Talouden nousukaudella työttömyys väheni nopeasti, mutta ei kuitenkaan niin paljon kuin olisi aiemman perusteella odottanut. Hallituksen kovasti julistama työllisyysasteen nousu on pitkälti johtunut siitä, että pitkään työttömiä olleita on jäänyt eläkkeelle. Toisaalta merkittävä osa uusista työpaikoista on ollut pätkäsuhteita ja osa-aikatyötä, jolloin ei ole lainkaan selvää, että saatu palkka riittää elämiseen. Vaikka ihmiselle työ on merkityksellistä myös muista syistä kuin taloudellisesti, täytyy perussuomalaisten mielestä palkalla tulla toimeen.

Pelkkä työllisyysasteen tuijottaminen ei siis ole mielekäästä – eikä myöskään sen nostaminen hinnalla millä hyvänsä.

Pitkäaikaistyöttömien määrä on edelleen korkealla. Määrä kasvoi jyrkästi 1990-luvulla, ja kiihtyi jälleen 2000-luvun pitkään hivuttavan taantumun seurauksena. Nyt monet merkit näyttävät taas siihen suuntaan, että talouden vire on heikentynyt. Suomi sai nauttia nousukaudesta hyvin vähän aikaa. Samaan aikaan maassamme puhutaan työvoimapulasta ja tarpeesta saada yhä enemmän maahanmuuttoa sitä paikkaamaan. Maassa jo olevien maahanmuuttajien työllistämässä on niin paljon tekemistä, että lisämaahanmuuton perusteleminen työvoimanäkökulmilla on yksinomaan järjetöntä.

Työntekoon ja yrittämiseen tulee perussuomalaisten mielestä aina kannustaa, mutta tätä ei tule tehdä tempu-työllistämisen, kepittävän ”aktiivoinnin” tai muiden

ihmisarvoa alentavien ja byrokratiaa ja kuluja lisäävien toimien kautta. Hallituksen aktiivimallin ongelmat ovat käyneet selviksi: Alueilla, joilla ei ole työpaikkoja tai aina edes muutakaan työvoimapolitiittista toimintaa, on vaikea saavuttaa aktiivisuusehtoja. Aktiivimalli toimi ennemmin työttömyysturvan leikkurina kuin työhön kannustavana tai aktiivisuutta lisäävänä toimenpiteenä. Lisäksi se nimenomaan lisäsi työttömyysturvan byrokratiaa, kun tavoitteen pitäisi olla päinvastainen.

Sen sijaan järkevällä kuntoutustoiminnalla voidaan säästää miljardeja ja palauttaa vajaakuntoisia ihmisiä työmarkkinoille. Työllä on ihmiselle laaja-alaista merkitystä taloudellisen toimeentulon lisäksi. Syrjäytymisen ehkäisy säästää paitsi inhimillistä tuskaa myös yhteiskunnan resursseja. Perussuomalaiset kannustaa käyttämään kuntoutuspalveluita myös työllisyysasteen nostamiseen. Suomessa on valtavasti ihmisiä, jotka pienillä ponnistuksilla voitaisiin saada työllistymään. Työkyvyttömyys maksaa kansantaloudelle vuosittain miljardeja euroja.

Vajaakuntoisten henkilöiden ”kepittäminen” aktiivimallin tai muun tapaan ei tuota mitään muuta kuin vahinkoa, byrokratiaa ja inhimillistä kärsimystä. Työttömyysturvaa tulee sen sijaan uudistaa niin, että esimerkiksi ansiosidonnaisen viimeisellä kuukaudella tapahtuvaa merkittävää työpaikan vastaanottamisen tilastopiikkiä onnistutaan tasaamaan ja aientamaan.

Ylipäättänsä erilaiset aktiivisuuteen kannustavat toimet pitää tarkemmin suunnitella niiden kohteiden mukaisiksi. Vajaakuntoisia ihmisiä ei saa nöyryyttää, mutta mahdollisimman monille suomalaisille pitää löytää mielekästä tekemistä. Työllistyminen avoimille markkinoille ei aina ole mahdollista, ja tällöin on syytä avoimesti miettiä muita vaihtoehtoja. Mikäli tässäkin asiassa huolestimmme pääasiassa suomalaisten vajaatyöllisten asioista, resursseja olisi käytössä paljon enemmän.

Yleisesti ottaen koulutus ja palkkatuettu työ avoimilla markkinoilla ovat parempi vaihtoehto kuin välityömarkkinoille ”työllistyminen”. Mutta tällöin on pidettävä huoli, että palkkatuki ei tarjoa työnantajille vain halpaa työvoimaa, vaan että sillä on oikeasti eteenpäin puskeva vaikutus. Lisäksi maahanmuutto on välttämätöntä ottaa huomioon: mikäli rajan yli on tarjolla loppumaton työnantajalle halvaksi tuleva reservi, koko järjestelmä menettää merkityksensä – ja ainoastaan maksaa veronmaksajalle yhä enemmän.

Toisaalta on selvää, että työkykyiset on saatava töihin. Tällöin huomio kiinnittyy kuitenkin ennen muuta työpaikkoihin ja konkreettisiin mahdollisuuksiin työllistyä. Koko Suomi ei voi valua pääkaupunkiseudulle. Toisaalta kaupungeissa asumisen ja liikkumisen hinta saattaa olla

työllistymisen esteenä.

Toimeentulotuen varassa olevan helsinkiläisen yksin asuvan vuokra maksetaan 675 euroon asti, ja sen päälle tulee perustoimeentulo 488 euroa eli yhteensä 1163 euroa. On selvää, että matalapalkkainen työ kannattaa hänelle huonosti. ”Tuloero” täysin sosiaaliturvan varassa olevan ja matalapalkkaista työtä tekevän välillä on liian pieni. Mitä enemmän maahan saapuu maahanmuuttoa, sitä vähemmän kannustavaksi työn vastaanottaminen suomalaisille muuttuu.

Mitä tulee työvoimapulaan, valtiolla tulee olla vastuu toteuttaa sellaista koulutuspolitiikkaa, että oikeilla aloilla on Suomessa oikea määrä koulutettuja ihmisiä. Työmarkkinoiden rakennemuutokset, monien työpaikkojen häviäminen ja toisaalta uusien alojen mahdollisuudet täytyy ottaa huomioon. Mikäli korkeakoulutettuja pitää patistaa kouluttautumaan lähihoitajiksi tai alkamaan ruokaläheiksi, järjestelmässä on todella jotakin vialla.

Valtion velvollisuus sen sijaan ei ole tuottaa elinkeinoelämälle halpaa työvoimaa kehityksimaista. Lasku maahanmuutosta lankeaa aina veronmaksajalle. Perussuomalaisen mielestä raha pitää panna suomalaisten auttamiseen ja hyvinvointiin.

SYRJÄYTYMINEN, HUONOSTI VOIVAT NUORET JA HYVINVOINNIN ALAMÄKI

Luokkakierto ja sosiaalinen nousu ovat vähentyneet selvästi. Pienituloisten ja vähän koulutettujen vanhempien lapsista tulee pienituloisia ja vähän koulutettuja, usein myös hyvin riippuvaisia sosiaaliturvasta. Se hyvä, mitä Suomessa onnistuttiin tasa-arvoisen hyvinvoinnin saralla saavuttamaan, rapautuu kovaa vauhtia. Tämä kuitenkin tuntuu kiinnostavan päättäjiä ainoastaan juhlapuheissa ja vaalien alla – muuten ilmiötä ei haluta todenmukaisesti tunnustaa.

Pelkkä lisärahan jakaminen loputtomiin kohteisiin ei ole perussuomalaisten näkökulmasta järkevää politiikkaa. Se ainoastaan rakentaa yhä monimutkaisempaa ja kalliimpaa byrokratiaa, jonka pyörteisiin tavallinen ihminen hukkuu. Yhteiskuntamme kaipaa isoja muutoksia, täydellistä huomion palauttamista oleellisiin asioihin ja oleellisimpiin ihmisiin – suomalaisiin lapsiin, nuoriin, perheisiin, huono-osaisten auttamiseen.

Perussuomalaisten mielestä on käsittämätöntä, että samaan aikaan, kun osa väestöstä on niin huono-osaista ja voimattomia, että eivät kykene edes selviytymään palvelujärjestelmässä ja saamaan apua, maahamme haalitaan lisää autettavaa väkeä, jota kädestä pitäen ohjataan

eli ”kotoutetaan” saamaan kaikki mahdolliset tuet, palvelut ja terapiat. Maahanmuuttajaryhmien apuna on valtava edunvalvontakoneisto, joka kovaan ääneen vaatii ryhmälle lisää oikeuksia ja suomalaisille lisää velvollisuuksia, niin taloudellisia kuin moraalisiakin.

Syyt ihmisten huono-osaisuuden ja syrjäytymisen taustalla ovat moninaiset, esimerkiksi koulutuksen puute, työttömyys, sairastuminen, toimentulon puute, asunnottomuus, mielenterveyden ongelmat ja päihteiden käyttö. Asian on syytä liikuttaa meitä kaikkia; syrjäytyneelle itselleen kyseessä on inhimillinen tragedia. Elinikäisen syrjäytymisen hintalappu yhteiskunnalle on pitkälti yli miljoonan euron suuruinen.

Ongelmiin vastaaminen edellyttää vahvaa poliittista tahtoa ja realismiin perustuvaa priorisointia. Jos turvaipaikanhakijoille onnistuttiin järjestämään vastaanotto ja palvelut käytännössä yhdessä yössä, on suomalaisten erityisryhmien auttamisenkin onnistuttava, olipa kyse sitten asunnottomista tai järjestelmästä pudonneista nuorista.

Ihmisten huono-osaisuutta ei tule korostaa pompottelemalla heitä byrokraattisesti paikasta toiseen. Monet korjaustoimet ovat yksinkertaisia, mutta ne vaativat rinnalleen laaja-alaista ennaltaehkäisyä ja priorisointia.

Perussuomalaisten tavoitteena on koulutus- ja työelämä, jossa nuori kasvaa vastuunottoon ja löytää oman paikkansa. Syrjäytymistä ehkäisevät toimenpiteet lähtevät siitä, että jokainen nuori tarvitsee rinnalleen edes yhden luotettavan aikuisen ja terveen elinympäristön. Oppimapolun, työpaikan, harrastusten tai asunnon tarpeessa olevalle nuorelle tarjotaan yhdeltä luokulta tarvittava tuki ja palvelut, eikä häntä pallotella tiskiltä toiselle.

Oppivelvollisuusiän korottaminen ei ole hyvä keino estää syrjäytymistä. Velvoittava osallistuminen koulutukseen tai työmarkkinoille, työelämätaitojen ja yleisen elämänhallinnan opettaminen sekä tukiverkoston tiukentaminen pitää hoitaa muulla tavoin – lisäksi nämä kohdistuvat ongelmaan paremmin kuin kaikkia koskeva radikaali oppivelvollisuusiän korotus. Hallituksen koulutusleikkaukset ja esimerkiksi ammatillisen koulutuksen oppilaitosten resursseja rokottava politiikka ovat kuitenkin vieneet painopistettä juuri toiseen suuntaan. Ongelma ei ole siinä, että perusasteelta ei hakeuduttaisi eteenpäin, vaan siinä, että toinen aste keskeytetään niin usein. Oppivelvollisuusiän korottamista vaativat puheet ovat helppoa laastarointia ja imagopolitiikkaa.

Kannatamme sitä, että peruskoulusta ei päästetä pois oppilaita, jotka eivät täytä vaatimuksia. Luokalle jättämisen pitää olla aito vaihtoehto. Peruskoulusta pitää tulla ulos luku- ja laskutaitoisia ihmisiä, jotka kykenevät vaihtamaan jatkoon opintoihin.

SOSIAALITURVA ON TURVAVERKKO, EI ELÄMÄNTAPA

Sosiaaliturvan uudistamisen tarve on tunnustettu yli puoluerajojen ja laajemminkin yhteiskunnassa. Perussuomalaiset on samaa mieltä asiasta, mutta ei halua, että uudistustyöhön lähdetään sen itsensä vuoksi. On olemassa merkittävä riski, että uudistuksessa käy kuten soteuudistuksessa. Palikoiden siirtely paikasta toiseen ilman kokonaiskuvaa ei ole järkevää. Toisaalta on turha teeskennellä, etteikö asiaan liittyisi politiikkaa. Sosiaaliturvaa ei voi uudistaa ”neutraalisti” – aina on olemassa voittajia ja häviäjiä. Uudistustyössä on otettava huomioon monia asioita, joista maahanmuutto ei 2020-luvun Suomessa ole vähäpätöisin.

Perussuomalaisten mielestä tärkeintä on huolehtia peruseriaatteista sisäisen solidaarisuuden, priorisoinnin ja oikeudenmukaisuuden suhteen. Sosiaaliturvan pitää yleisesti olla tiukasti rajattua ja vastikkeellista sekä työhön kannustavaa.

Eriytyisryhmiltä, kuten sairailta ja vammaisilta, ei tietenkään edellytetä toimenpiteitä. Hyvinvointivaltion sosiaaliturva pitää huolta heikoimmistaan. Toisaalta erityisryhmiä ei ole tarpeen tarkastella keskenään samankaltaisina. Kuntouttavalla työtoiminnalla ja esimerkiksi Saksan mallin mukaisella vammaisten työllistämällä voi olla muunlaisia tarkoituksia kuin varsinaisen taloudellisen itsenäisyyden lisääminen.

Sosiaaliturvajärjestelmän ongelmien korjaaminen

Perussuomalaiset vastustaa perustuloa, niin periaatteellista kuin taloudellisistakin syistä. Emme halua kannustaa jakamaan ”ilmaista rahaa” – varsinkaan silloin, kun rajamme vuotavat, ja koko maailmalla on periaatteessa mahdollisuus kävellä sisään nauttimaan veronmaksajiemme kustantamaa sosiaaliturvaa. Jo nykyinen järjestelmä on liian kallis, osin passivoiva ja se toimii julkiselle taloudelle haitallisen maahanmuuton vetotekijänä.

Suomella on varaa parempaan sosiaaliturvaan, mikäli saajien määrä on rajattu. Mikäli sitä ei ole rajattu, Suomella ei ole varaa edes niukempaan sosiaaliturvaan.

Toisaalta tutkimusten mukaan sellainen perustulon taso, joka olisi riittävä, tulisi liian kalliiksi. Jos perustulon taso ei olisi riittävä, täytyisi sitä kuitenkin kompensoida muilla tukimuodoilla – jolloin se ei enää olisi perustulo. Esimerkiksi OECD:n tutkimusten mukaan perustulo ei myöskään kohdistuisi juuri niihin ihmisiin, joihin sen olisi tehokkainta ja inhimillisintä kohdistua.

Perussuomalaisten mukaan sosiaaliturva on turvaverkko, ei elämäntapa. Sen muotoutumisessa on välttämättöntä ottaa huomioon yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien tasapaino.

Sosiaaliturvajärjestelmän yksinkertaistaminen on kannatettavaa. Vaikuttaa selvältä, että järjestelmä on liian monimutkainen ja pirstaleinen. Se saattaa itsessään vähentää kannustimia esimerkiksi ottaa vastaan työtä, koska paperihommat erilaisine selvityksineen vievät niin paljon aikaa ja saattavat myös katkaista tukien maksun. Tämä koskettaa esimerkiksi luovan alan työntekijöitä, freelance-reita, pätkätutkijoita ja alustatalouden toimijoita.

Uuden sosiaaliturvamallin pitää siis paremmin huomioida nykyajan työmarkkinat ja työsuhteiden muutokset. Tämä ei kuitenkaan saa tarkoittaa sitä – mitä se valitettavasti monille puolueille tarkoittaa – että erityisesti vähän koulutettuja ja työmarkkina-asemaltaan heikkoja ihmisiä ja maahanmuuttajia palkkaavat yritykset voivat entistä helpommin ulkoistaa osan palkanmaksusta suomalaiselle sosiaaliturvalle.

Toisaalta perussuomalaisten mielestä sosiaaliturvan saamisen ei pidä olla niin yksinkertaista, että se olisi liian helppoa, vain muutaman napin painalluksen päässä. Sosiaaliturvaa ei tarvitse erikseen mainostaa eikä sen pariin pidä kannustaa, päinvastoin – aina kun kyse on terveistä ihmisistä, työn tekemisen tulee olla se, mihin kannustetaan. Tukien täytyy olla paremmin nivoutuneita eri palveluihin, jolloin ihminen on mahdollista kohdata, ja tukea näin hänen pääsyään pois sosiaaliturvan piiristä.

Kansaneläkelaitos ja muut sosiaalitahot käyttävät huomattavasti resursseja myös siihen, että ne palvelevat, opastavat ja ohjaavat nimenomaan maahanmuuttajia erilaisten tukien ja palveluiden pariin. Tämän väitetään jopa olevan ”kotouttamista”. Meidän mielestämme se on vain typerää. Sosiaaliturva ei saa toimia maahanmuuton veto-tekijänä eikä sitä pidä rakentaa maahanmuuttajia varten.

Sen sijaan haluamme muuttaa koko järjestelmäämme siihen suuntaan, että suomalaisten suosiminen on myös perustuslaillisesti mahdollista. Suomalaisten kustantama sosiaaliturva kuuluu suomalaisille.

Kohti yleistukea

Perussuomalaisten mielestä yleistukeen perustuva malli on suunta, johon uudistustyössä pitää kulkea. Yleistuki yhdistää erilaisia tukimuotoja yhteen, jolloin järjestelmä on yksinkertaisempi. Kaikkein oleellisinta on se, että se kannustaa paremmin työntekemiseen. Työn vastaanottaminen on kannattavampaa kaikilla tulotasoilla. Kansalli-

nen tulorekisteri toimii yleistuen rinnalla, jolloin reaaliset tulot ovat helposti saatavilla.

Pelkkä taloudellisten tukien uudistaminen ei riitä. Yleistukeen pitää yhdistää vahva ja henkilökohtainen ohjaus, sillä tavoitteena on työllistyä eikä vain saada minimitoimeentuloa. Mallin toimivuus luonnollisesti edellyttää, että työpaikkoja ja muuta ohjausta on tosiasiallisesti tarjolla. Minkäänlaisen järkevän sosiaaliturvamallin luominen ei ole mahdollista, mikäli muiden sektorien poliittiset päätökset, työmarkkinat ja yleinen talous eivät tue tätä.

Yleistuessa olisi myös alempi taso, jota voitaisiin käyttää, mikäli henkilö ei ole käytettävissä työllistämistä tai kuntoutusta edistäviin toimenpiteisiin. Osuus olisi kotitalouskohtaisesti tarveharkittu.

Nykyisestä toimeentulotuesta, joka on tarkoitettu lyhytaikaiseksi ja viimesijaiseksi avuksi, on tullut jatkuvasti käytössä oleva tuki, joka on käytännössä kiinteä osa sosiaaliturvaa. Pääkaupunkiseudulla jopa 40 prosenttia toimeentulotuen saajista on maahanmuuttajataustaisia. Tilanne on täysin kestävä. Suurin osa kannustinloukuista liittyy toimeentulotukeen.

Uudistuksessa myös asumistuki koottaisiin yhdeksi kotitalouskohtaiseksi asumisen tueksi. Koko asumistukijärjestelmä pitää joka tapauksessa uudistaa ja puuttua sen aiheuttamiin ongelmiin, kuten vuokratason nousuun. Tällä hetkellä jopa 16 prosenttia väestöstä on asumistuen piirissä. Sosiaalista asuntotuotantoa harjoittavien yhtiöiden tekemät miljoonavoitot, pitkälti veronmaksajien kustantaman asumistuen kautta, tulee saada kuriin. Korkeat vuokrat tekevät vähän koulutettujen työntekijästä huonommin kannattavaksi, mitä täysimääräisemmin vuokrat maksetaan tuilla. Samalla maahanmuuttajat syrjäyttävät pienituloisia suomalaisia kaupunkien vuokratuloista.

Suomalaisten hyvinvointivaltio

Vaikka työntekoon kannustava yleistuki vaikuttaa parhailta keinolta järjestää sosiaaliturva, tämäkään ei riitä tai ole edes oleellista, mikäli koko järjestelmää ei perustavanlaatuisesti muuteta. On täysin yhdentekevää puhua työn kannustamisesta, mikäli kouluttamattoman ja netto-saajiksi jäävän maahanmuuttajaväestön määrän kasvuun ei päättäväisesti puututa. Suomalaisen veronmaksajan kustantama sosiaaliturva tai muut hyvinvointijärjestelmän osat eivät voi olla kaikkien maahan pääsevien ihmisten käytössä.

Avoimet rajat ja hyvinvointivaltio eivät voi olla ole-massa samaan aikaan. Perussuomalaisille on selvää, kumman me haluamme.

PERHE ON MAAILMAN TÄRKEIN YKSIKKÖ

Suomalainen perhepolitiikka on ollut maailman parasta. Täällä elää onnellisia lapsia, äitejä ja isiä. Haasteet ovat kuitenkin kasvaneet. Onnellisia ja hyvinvoivia on enemmistö toki edelleen, mutta huono-osaisten perheiden ja lasten määrä on kasvanut huolestuttavasti. Näitä kehityskulkuja me haluamme tukkia ja auttaa parantamaan perheiden asemaa, vanhempien jaksamista ja vastuunkantoa sekä lasten parempaa tulevaisuutta.

Kaikki poliittiset toimet, jotka kohdistuvat perheisiin, vaikuttavat lapsiin – tulevaisuuden täysi-ikäisiin kansalaisiin ja veronmaksajiin. Vaikka yhteiskunnan merkitys perheiden ja lasten elämän turvaajina on hyvinvointiyhteiskunnassa oleellinen, on perheiden oma vastuu kaikkein tärkein. Meidän lapsemme ovat meidän, eivät yhteiskunnan.

Kannatamme perheen vastuuta ja vastuunkantoa, erityisesti nykyisten yhä kasvavien vanhemmuuden haasteiden keskellä. Vanhemmuus tarvitsee arvon- ja ehkä kurinpalautuksenkin – vanhemmat ovat pääasialliset ihmiset, jotka ovat vastuussa lapsistaan. Koululle, sosiaalijärjestelmälle tai muulle yhteiskunnalle ei voi sysätä vastuuta lasten kasvattamisesta tai tärkeimpänä auktoriteettina toimimisesta. Mitä ihmeellisemmäksi maailmamme käy, sitä enemmän vaaditaan vanhemmilta ja perheiltä – rakkautta ja rajoja.

Lasten ja perheiden eriarvoistuminen on yhteiskuntamme merkittävimpiä ongelmia, ja sen vaikutus näkyy laajalti ja pitkään. Toisaalta perheille antamamme vastuu tarkoittaa sitä, että yhteiskunta ei voi sanella, miten vanhemmat haluavat lapsensa hoitaa. Perheiden vapaus tehdä valintoja, jotka sopivat kaikille osapuolille, on ensiarvoisen tärkeää.

Emme perussuomalaisissa esimerkiksi usko, että perheen aikuiset olisivat keskenään kilpajuoksussa siitä, kumpi ”joutuu” hoitamaan lapsia ja kumpi ”saa” mennä töihin. Lastenhoito ei mielestämme ole uhraus, ja luotamme perheeseen.

Sukupuolten välinen tasa-arvo ei lisääny mitätöimällä sitä tosiseikkaa, että äidin ja isän roolit ovat keskimäärin erilaiset, jo biologisista syistä juontaen. Äiti on yleensä vauvan ensimmäinen ja myös tärkein hoitaja, mies ei imetä, sukupuolten keskimääräisessä herkkyudessa aistia tarpeita ja kokea empatiaa on eroja. Isän rooli korostuu yleensä lapsen kasvaessa.

Äidit hoitavat lapsia kotona huomattavasti useammin ja kauemmin kuin isät. Perussuomalaisten mielestä tässä ei ole mitään ihmeellistä, saati väärää, vaikka kannustamme mekin itsejä tarttumaan entistä enemmän isyysvapaaseen

ja elämään lapsen kanssa yhdessä tämän elämän tärkeintä ja niin kovin nopeasti ohi olevaa vaihetta. Äitien korostuneesta kotiroolista seuraa kuitenkin joitakin kielteisiäkin asioita.

Yksi keino korjata perhevapaista ja lyhyemmästä työurasta johtuvaa eroa naisten ja miesten tulevissa eläkkeissä olisi ottaa paremmin huomioon lastenhoitoon käytetyn ajan eläkekertymä. Mikäli isän ja äidin eläkekertymä lastenhoidon ajalta (esimerkiksi 2 vuotta) jaettaisiin kokonaisuudessaan kahtia, olisi lopputulos tasapuolisempi. Ehdotus olisi varsin helppo toteuttaa ja lisäksi se olisi kustannusneutraali eikä vääristäisi kannustimia.

Perheet ovat erilaisia, ihmiset myös. Haluamme tukea perheen omaa vastuunkantoa ja omia ratkaisuja – ja siinä samalla ajatella, mikä on Suomelle hyväksi laajemmin. Lapsilla on oikeus hyvään ja turvalliseen lapsuuteen.

Syntyvyyden lisääminen

Väestön vanheneminen ja suomalaisten heikko syntyvyys aiheuttavat haasteita laajasti. Hyvinvointijärjestelmän ylläpitäminen muuttuu mahdottomaksi tilanteessa, jossa huoltosuhde on vääristynyt ja maksajia yhä vähemmän. Maahanmuuttoon perustuva väestönkasvu on ongelmallinen paitsi kulttuurisesti ja sosiaalisesti myös taloudellisesti, sillä se huonontaa taloudellista huoltosuhdetta entisestään.

Toisaalta mikäli yhteiskunta onnistuu toteuttamaan pitkällä aikavälillä politiikkaa, joka minimoi heikon väestönkasvun aiheuttamat ongelmat, kyseessä ei välttämättä ole katastrofi. Ympäristöllisestikin se olisi järkevää. Suomalaisen maahanmuuttopolitiikan vallitessa tällainen toive ei kuitenkaan ole realistinen – jo nyt väestönkasvu perustuu lähes yksinomaan maahanmuuttoon.

Tärkein syy heikkoon syntyvyyteen on se, että nuoria ihmisiä ei länsimaissa enää kiinnosta lisääntyä, koska elämä tuntuu riittävän merkitykselliseltä ilman lapsiakin. Individualismin kasvu, uraelämä, pitkään jatkuva nuoruus – tällaisiin asioihin on varsin mahdotonta vastata politiikalla. Kyse ei siis ensisijaisesti ole taloudellisista lisääntymisen kannusteista tai tasa-arvon ongelmista.

Valtiolla on siis varsin vähän keinoja lisätä suomalaisten syntyvyyttä. Tukien nostaminen siinä tuskin merkittävästi auttaa, työllisyyden parantaminen kylläkin. Tavalisten perheiden halukkuutta tehdä yksi lapsi enemmän voidaan lisätä huolehtimalla turvallisen tulevaisuuden edellytysten lisäämisestä. Myös haastattelutkimuksista on käynyt ilmi, että nuoret aikuiset uskovat, että lastenhankintaan nimenomaan kannustaisi työelämän joustavuuden lisääminen ja epävarmuuden vähentäminen, eri-

tyisesti lisääntymisikäisten naisten kohdalla.

Ehdottamamme lapsi- ja perhemyönteinen perhevapaauudistus, vanhempien eläkekertymien tasaisempi jakaminen kotonaolovuosilta sekä vanhempainvapaan kustannusten tasaaminen nais- ja miesvaltaisten alojen kesken saattavat myös rohkaista nuoria aikuisia näkemään lapsiperhe-elämä positiivisemmässä valossa.

Mikäli verohelpotuksia lastenteon kannustamiseksi harkitaan, tulee ne kohdistaa työssäkäyvän keskiluokan hyväksi, esimerkiksi niin, että ihminen maksaa ansiotuloveroa sitä vähemmän, mitä enemmän perheessä on lapsia. Syntyvyyttä ei tule lisätä maahanmuutolla, ja maassa olevien maahanmuuttajanaisten tulee työllistyä ja integroitua yhteiskuntaan eikä lisääntyä sosiaaliturvan varassa.

Nuoret tarvitsevat ehkäisytietyden ohella tietoa myös hedelmällisyydestä ja sen rajoituksista, jottei lasten hankintaa lykätä liian pitkälle.

Lastensuojelun ongelmat

Lastensuojelu on monissa kunnissa lähes kroonistuneissa ongelmissa. Lastensuojelun kriisi nousee aina otsikoihin, kun jotakin kamalaa tapahtuu, mutta konkreettiset parannukset jäävät vähäisiksi.

Ennaltaehkäiseviin toimiin ja perheiden palveluihin ei monissa kunnissa satsata riittävästi. Kun joudutaan turvautumaan huostaanottoon, ollaan jo erittäin suurissa ongelmissa, niin inhimillisesti kuin taloudellisestikin. Ruohonjuuritason ennaltaehkäisevä työ on kaiken A ja O. Laitettu raha maksaa itsensä monin verroin takaisin, jos se onnistuu katkaisemaan perheitä uhkaavan kierteen.

Perussuomalaiset muistuttaa, että erilaiset lasten- ja perhepalveluiden uudet toimintamallit eivät itsessään ole taikatemppuja. Jos henkilöstöä ei vain ole riittävästi ja se olemassa olevakin uupuu kohtuuttoman taakan alle, eivät asiaa auta uudet käytänteet tai sosiaalityön ammattilaisille säilytettävät yhä uudet byrokratian työt.

Hallituksen soteuudistuksen myötä paljon tukea tarvitsevien perheiden palvelu muuttuu entistä katkonaisemmaksi eikä matalan kynnyksen nopea puuttuminen ongelmiin tule helpottumaan. Sosiaalipalveluiden ja terveyspalveluiden irrallisuus toisistaan – eli ns. integraation puute – niin, että sosiaalipalveluita ei yksinkertaista neuvontaa lukuun ottamatta saisikaan sotekeskuksesta, on yksi koko esityksen ongelmista.

Monet lastensuojelun ongelmat eivät kerro vain lastensuojelun tilasta vaan koko yhteiskunnan sairaustiloista. Jälleen kerran vaadimme huomiota kokonaisuuteen, suomalaisten tavallisten ihmisten hyvinvoinnin lisäämi-

seen. Meidän ei pidä kasvattaa maamme huono-osaisuutta tai huonovointisuutta.

Vanhempainvapaa pidemmäksi

Perussuomalaisten esittämä perhevapaamalli ottaa huomioon perheen ja lapsen edun, suomalaisten toiveet, isän roolin kasvattamisen ja joustavuuden työelämän vaatimusten kanssa. Mallimme tärkeimmät muutokset liittyvät ansiosidonnaisen vanhempainvapaan pidentämiseen, hoitovapaan tukemisen porrastamiseen ja isyysvapaan pidentämiseen. Pidentetyn vanhempainvapaan hyödyt ovat moninaiset.

Ehdottamassamme mallissa lapsi on noin kolme kuukautta vanhempi vanhempainvapaan päättyessä – eli siis mahdollisesti vanhempien niin valitessa valmiimpi päivähoitoon. Myös isyysvapaan pitäminen vanhempainvapaan perään saattaa tuntua houkuttelevammalta, kun lapsi on hieman vanhempi. Siihen myös kannustetaan taloudellisesti korottamalla isän ansio-osa samalle tasolle äidin kanssa. Nykymallin vanhempainvapaa on lapsen edun kannalta auttamatta liian lyhyt eikä välttämättä tue edes 12 kuukauden imetyssuosituksen toteutumista. Mallissamme hoitovapaan ensimmäiset 10 kuukautta ovat paremmin tuettuja kuin nyt.

Vastustamme sitä, että valtio painostaa vanhempia viemään lapset päiväkotiin liian aikaisin, erityisesti tilanteissa, jossa päiväkotien ongelmat ovat suuria. Luotamme vanhempiin ja siihen, että he tietävät, miten lapsensa hoitavat. Samoin luotamme, että äiti ja isä kykenevät keskenään sopimaan, miten jakavat perhevapaat. Isejä kannattaa houkuttaa kotiin taloudellisilla kannusteilla, mutta ei kepittämällä äitejä pois kotoa.

Myös tilanteissa, jossa äidillä ei ole työpaikkaa, johon palata, ei ole syytä tehdä perhepoliittisia kikkailuja ”tasa-arvon” lisäämiseksi tai tilastojen kaunistamiseksi. Emme siis näe järkeväksi, että äiti siirtyy isyysvapaan ajaksi työttömyysturvan piiriin, jotta isän kotonaolo mahdollistuu. Perhepolitiikka ei myöskään voi olla – eikä sen tarvitse olla – työllisyyspolitiikkaa, vaan ensisijaisesti mahdollistaa lasta ja koko perhettä tukevia ratkaisuja. Äitien pakottaminen pois kotoa ei lisää työpaikkojen määrää kuin korkeintaan päiväkoteihin ja muihin lastenhoitopalveluihin.

Laadukas ja maksullinen varhaiskasvatus

Perhepoliittiseen keskusteluun on noussut ajatus maksuttomasta – joskus jopa ilmaiseksi väitetystä – päivähoidosta. Perussuomalaiset ei kannata maksuttomuutta

ja muistuttaa painokkaasti, että ilmaisia palveluita ei ole olemassakaan. Kysymys on sekä periaatteellinen että valtiontaloudellinen.

Emme kannata maksutonta varhaiskasvatusta kuin kaikkein pienituloisemmille. Sen sijaan kannatamme keskituloisten maksutaakan keventämistä erityisesti monilapsisissa perheissä. Ylimpään maksuluokkaan joutuu edelleen varsin kohtalaisilla kahden tulonsaajan tuloilla. Päivähoidon hinta joustaa siis alas- mutta ei ylöspäin.

Maksuton päivähoito vaatisi merkittäviä lisäinvestointeja, nimenomaan seiniä ja käsiä. Uhkana olisi, että uudistuksen kustannukset kaatuisivat kuntien kannettaviksi. Jo nyt päivähoidon kuormitus monissa paikoissa on valtava, erityisesti pääkaupunkiseudulla ja monissa suurissa kaupungeissa. Saamme jatkuvasti kuulla päiväkotien ongelmista, liian suurista ryhmäkoista, lasten kasvavista käytöshäiriöistä, jatkuvasta työntekijöiden vaihtuvuudesta ja vaikeudesta saada pätevää henkilökuntaa. Myös rakennusten sisäilmaongelmat ovat merkittävä ongelma päivähoitotilojen lisäämisessä tai edes nykyisten tilojen säilyttämisessä.

Taloudellisten seikkojen lisäksi maksuttomuudessa on mielestämme myös muita ongelmia. Se kannustaisi kaikissa tilanteissa viemään lapsen päivähoitoon, olipa tälle tarvetta tai ei. Perussuomalaiset ei kannata lasten säilytyspaikka -ajattelua, vaan muistuttaa, että lasten hoivan ja kasvatuksen tärkein vastuu on vanhemmilla. Pienimmät lapset eivät hyödy päivähoitosta, päinvastoin se on stressaavaa. Pieni lapsi tarvitsee hoivaa, suojelua, tuttuja aikuisia.

Joskus sosiaaliset syyt ja muun muassa maahanmuuttajanaisten ja -lasten integroitumiseen liittyvät seikat puoltavat helppoa pääsyä varhaiskasvatukseen. Yleistä mallia on kuitenkin turha muuttaa kaikille huonommaksi näiden erityistapausten vuoksi. Päivähoito sitä paitsi yleensä on jo maksutonta näille ryhmille. Maahanmuuton aiheuttamat ongelmat eivät saa vaikuttaa siihen, että kaikkien suomalaisten asema heikkenee.

Tärkeimmät päivähoitoon ja varhaiskasvatukseen liittyvät tavoitteemme koskevat maltillisempia ryhmäkojoja, rauhallista hoitoympäristöä, hyvin rakennettuja ja huollettuja rakennuksia sekä osaavaa ja motivoitunutta henkilöstöä. Suomessa on maailman parhaat opettajat niin päivähoitossa kuin koulussakin. Valitettavasti useat vanhemmuuden ongelmat ja haasteet sekä kasvavat erot hyvinvoivien ja huono-osaisten välillä näkyvät yhä enemmän myös päiväkotien arjessa. Näitä ei korjata lisäämällä työntekijöiden koulutuspäiviä tai varhaiskasvatuksen digitalisaatiota, vaan keskittymällä perusasioihin.

ELÄKELÄISET, IKÄÄNTYNEET JA VAMMAISET HYVINVOINTIVALTIOSSA

Tutkimusten mukaan enemmistöllä suomalaisista eläkeläisistä menee taloudellisesti hyvin. Kuitenkin noin 13 prosentilla eläkeläisistä on huomattavia toimeentulovaikeuksia. Tämä joukko koostuu ennen muuta kansan- ja takuueläkettä saavista, yleensä yksin asuvista sekä työkyvyttömyyseläkkeellä olevista. Tulevaisuudessa pientä työeläkettä saavien eläkeläisköyhien osuus tulee kasvamaan, koska pätkä- ja osa-aikatöiden yhä yleistyessä eläkettä ei kerry riittävästi. Myös maahanmuuttajien työiänikäinen sosiaaliturvariippuvuus lisää pienituloisten eläkeläisten määrää tulevaisuudessa.

Taitetusta indeksistä kokonaan luopuminen ei olisi järkevää. Eläkerahastot alkaisivat supistua, ja arvioiden mukaan ne olisi kokonaan käytetty 2060-luvulle tultaessa. Tästä seuraisi eläkkeiden rahoittaminen suoraan työssäkäyvien palkasta, mikä nostaisi eläkemaksun hyvin korkealle. Olemme kuitenkin esittäneet tavoitteeksi palauttaa työeläkkeisiin asteittain niin sanotun puoliväli-indeksin, jotta eläkkeet seuraisivat palkkakehitystä paremmin. Lisäksi eläketulon verotus pitää asettaa samalle tasolle palkkaverotuksen kanssa niiltä osin kuin se on korkeampi.

Eläkejärjestelmän tulee olla oikeudenmukainen myös sukupolvien näkökulmasta. Jo nykyisessäkin järjestelmässä tulevien sukupolvien taakka kasvaa huomattavasti suhteessa nykyeläkeläisiin. Lisäksi taitetusta indeksistä luopuminen hyödyttäisi eniten nimenomaan suurituloisia eläkeläisiä, jotka saavat korkeita työeläkkeitä.

Pienimpiä eläkkeitä nauttivien kohdalla tulee tarkastella tulojen ja menojen kokonaisuutta pelkän eläkkeen sijaan. Esimerkiksi edellä esittämämme lääkekorvausten omavastuuosuuteen ja muihin maksukattoihin tehtävät muutokset parantaisivat monien pienituloisimpien eläkeläisten asemaa. Eläkeläisten asumiseen ja sen tukemiseen liittyvät ongelmat tulee ratkaista sosiaaliturvan kokonaisuudistuksen yhteydessä.

Suomalaisessa eläkejärjestelmässä, kuten muuallakin sosiaalipolitiikassa, merkittävän taloudellisen ja oikeudenmukaisuuteen liittyvän ongelman muodostaa maahanmuutto. Perussuomalaiseen ymmärrykseen ei mahdu, että maahan muuttanut, sosiaaliturvalla elävä henkilö saa saman verran eläkettä ja muita tukia kuin ikänsä maassa elänyt, töitä tehnyt ja lapsia kasvattanut suomalainen.

Arvokas vanhustenhoito takaisin

Ihmiset, jotka ovat osallistuneet maamme rakentamiseen, kasvattaneet lapsia ja maksaneet veroja, voivat monin paikoin huonosti. Osa vanhuksistamme on jätetty kuin heitteille liiallisen tehostamisen ja resurssien puutteen johdosta. Turvattomuus, yksinäisyys, epätoivo ja jopa suoranaiset potilasvahingot ovat yleisiä.

Saamme jatkuvasti kuulla väärinkäytöksistä vanhustenhoidossa. Näemme kuvia surullisista ruoka-annoksista, jotka eivät ravitse ketään, puhumattakaan ikääntyneitä, jotka nyky-Suomessa hyvin usein kärsivät erilaisista puutostiloista. Suomalainen hyvinvointivaltio ei voi kohdella vanhuksia näin. Rahaa kyllä takuulla löytyy toteuttamalla perussuomalaista priorisointia.

Osa ikääntyneistä joutuu asumaan kotona, vaikka ei haluaisi. Palveluasumisen paikkojen alajolla on ollut kohtalokkaita seurauksia, mutta myös hoitopaikoissa osa voi huonosti.

Ikäihmiset ansaitsevat enemmän vapautta päättää, missä palvelutalossa asuvat tai mistä saavat kotihoitoa. Vapaus on toteutettava asiakkaiden eikä palveluntuottajien ehdoilla.

Palveluiden kustannus-, laatu- ja sisältötietojen vertailtavuutta on tarpeen parantaa. Yhteiskunta ei saa imeä vanhusten tilejä tyhjiksi rahastamalla kohtuuttomia summia välttämättömistä palveluista.

Palveluasumisen paikkojen riittävä määrä tulee taata. Jos hoitoon pääsemisen kriteerit täyttyvät, on hoitopaikka saatava.

Vanhuspalvelulakia on täsmennettävä, jotta hoitajamitoituksen ongelmista päästään eroon. Hoitopaikoissa on oltava henkilöstö, joka kykenee turvaamaan ikääntyneille heidän ansaitsemansa hoidon ja huolenpidon. ”Haamuhoitajiin” eli paperilla näkyvän ja tosiasiallisen mitoituksen jatkuviin eroihin on puututtava tehokkaasti.

Myös kotihoito tarvitsee lisää panostuksia. Nykytilanne on paitsi epäinhimillinen myös taloudellisesti järjetön. Ylimoitettut säästöt kääntyvät itseään vastaan. Ikääntyneiden hoito ei voi olla huutokauppaa.

Sotepalveluissa ikääntyneiden pääsyä palveluiden pariin vaikeuttaa myös se, että asiat ovat yhä enemmän verkossa, mutta kaikilla ei ole nettiyhteyttä tai taitoa käyttää laitteita. Erilaiset seniorilinjat ja palveluohjaus ovat keinoja taata, että ikääntynyt saa apua myös sähköisen palvelun Suomessa.

Omaishoitajien tärkeän työn arvostuksen tulisi näkyä siinä, että omaishoidon tuki olisi verovapaata. Omaishoitajille tarjottavien vapaapäivien aikaisen sijaishoidon tulee olla laadukasta, jotta sijaishoito ei ole pelkkä huos-

taanotto. Omaishoidon palkkiot on porrastettava hoidettavan avuntarpeen mukaan siten, että omaishoidontukea saa nykyistä kevyemmissäkin hoitotilanteissa, ja intensiivistä hoitoa antavat omaiset saavat nykyistä enemmän tukea. Jokaisen omaisen on saatava osallistua läheisensä hoitoon omien voimavarojensa puitteissa. Ikäpolvien välisellä yhteydellä on yhteiskunnassa tärkeä merkitys.

Ikääntyneiden aseman kokonaisvaltaiseksi parantamiseksi pitää perustaa alueellisia vanhusasiavaltuutettuja, jotka auttaisivat ja neuvoisivat vanhustenhoitoon liittyvissä ongelmissa.

Korkeatasoisen saattohoidon saatavuus on paikoin heikko. Perussuomalaiset ajaa saattohoidon kehittämistä kiireellisenä asiana sekä edistää kehityksen kannalta tarpeellisia lakimuutoksia.

Vammaiset eivät ole myytävänä vähiten tarjoavalle

Perussuomalainen johdonmukainen linja, jonka mukaan meidän pitää auttaa suomalaisia erityisryhmiä ja tarjota heille ihmisarvoinen elämä, näkyy myös vammaispolitiikassamme. Pidämme kohtuuttomana, että kaikkein heikoimmassa asemassa olevia kohdellaan aina säästettävänä ja uudelleen kilpailutettavana menoerinä. Hyvinvointivaltion tulee hoitaa heikoimpansa arvokkaasti.

Päätöksentekijöiden pitää kantaa inhimillistä vastuuta siitä, että vammaisen ihmisen koti on yhtä arvokas kuin kenen tahansa muun, eivätkä koti ja merkitykselliset hoitosuhteet ole myytävänä halvimalla hinnalla. Perussuomalaisten mielestä meillä pitäisi olla enemmän lainsäädäntöön perustuvia velvoitteita julkisille ja yksityisille toimijoille ja yrityksille.

Suomalaisen vammaispolitiikan ongelmana on edelleen se, että maassamme kaikki vammaiset niputetaan helposti yhteen, vaikka ryhmä on hyvin heterogeeninen. Moni vammaisen henkilö voi hyvin pienelläkin tuella kyetä itsenäiseen elämään. Jos tarjoamalla muutaman tuhannen euron apuvälinettä yhteiskunnan kustannuksella henkilö saadaan töihin ja maksamaan veroja moninkertaisesti apuvälineen hintaan nähden, sijoitus on myös taloudellisesti yhteiskunnalle kannattava.

HUUMEITA VASTAAN PITÄÄ TAISTELLA

Huumeusainoiden käyttö, hallussapito, valmistaminen ja kauppaaminen on säädetty rangaistavaksi. Perussuomalaiset suhtautuu huumeisiin erittäin kielteisesti. Olemme huolissamme erityisesti nuorten ja jopa lasten kasvaneesta huumeidenkäytöstä ja yhteiskunnassamme lisäänty-

neestä huumeemyönteisyydestä.

Erityisesti isoissa kaupungeissa huumebisnes näyttää olevan suurelta osin maahanmuuttajien harjoittamaa bisnestä. Myyjät myyvät aineita hyvin nuorille ihmisille; romanikerjäläisten sivubisneksenä on puolestaan pillerikauppa. Tilannetta voidaan auttaa normaaleilla maahanmuuttopoliittisilla toimenpiteillä esimerkiksi siten, että huumebisnestä pyörittäviä ihmisiä poistetaan maasta mahdollisimman tehokkaasti. Huumekauppaa näin ei tietenkään kokonaan saada kitkettyä, mutta ainakin kovat toimenpiteet ja nollatoleranssiin siirtyminen osoittaisivat, että asialla on merkitystä.

Muutkin huumeainerikokset ovat poliisin mukaan nousussa. Moniin aineisiin ja sekakäyttöön liittyy aggressiivisuutta, impulsiivisuutta ja varkaus- ja väkivaltarikollisuutta. Kaikki tämä aiheuttaa vakavaa turvattomuutta tavallisille ihmisille, etenkin suurissa kaupungeissa.

Huume- ja päihdepolitiikan lähtökohtana tulee olla riittävän tehokas aikainen puuttuminen ja riskien tunnistaminen. Nykyään tämä ei kuitenkaan toimi, vaan usein huumeidenkäyttöön liittyviin ongelmiin aletaan puuttua vasta, kun ongelmat ovat laajoja ja hallitsemattomia. Lopulta halutaan rakentaa ”huumeidenkäyttöhuoneita”, kuten Helsingissä, kun mitään ei ole enää tehtävissä. Nämä tilat luovat ympärilleen lisää ongelmia.

Sisäilmaongelmat – uusi kansansairautemme

Suomessa on 800 000 ihmistä, jotka päivittäin altistuvat sisäilman ongelmille kodeissa, päiväkodeissa, kouluissa ja työpaikoilla. Pienistä ärsytysoireista saatetaan siirtyä yhä vakavampiin terveysongelmiin. Sairastuneille ei ole olemassa asianmukaista tautiluokitusta, ja monia kohdellaan luulosairaina. Asianmukaisen diagnoosin puute voi johtaa siihen, ettei sairastunut henkilö saa hänelle kuuluvia tukia.

Perussuomalaiset on jo pitkään tehnyt työtä monella osa-alueella sisäilmasairastuneiden hyväksi. Vaadimme erityisesti, että sairastuneet pitää siirtää turvaan kelpolisiin asuin- ja työtiloihin, ennen kuin sairaus pahenee työkyvyttömyyttä aiheuttavaksi. On vaikeaa keksiä tärkeämpää rahanmenokohdetta kunnissa kuin tilat, joissa lapset voivat käydä koulua turvassa.

Vaadimme myös, että vakavasti sairastuneille tulee turvata oikeudenmukainen sosiaaliturva. Pysyvästi työkyvyttömäksi jääneen pitää päästä kunniallisesti eläkkeelle. Jokainen vakava sairastuminen on paitsi inhimillinen myös taloudellinen tragedia. Jokaisen yliopistosairaalan yhteyteen tulee perustaa sisäilmapoliklinikka, jossa ihmiset saisivat apua ongelmiinsa koordinoitusti.

PERUSSUOMALAISET